

[Bertel Haarder]

brev om, da der var gået en tid, at han nu skulle tage det hele om. Så sagde han, at det ville han ikke, og så ringede han til mig og spurgte, hvad han skulle gøre. Jeg foreslog, at han, ligesom Chresten Berg i sin tid, skulle gå i fængsel på sagen; så kunne han sidde dér og nedskrive sin beretning om et arbejdsministerium, som egentlig skulle have nok at lave i denne tid, men som altså spilder sin og folks tid på den slags – som han selv sagde det – pjat. Vi har så utroligt mange andres ord for, at det er pjat, og derfor må arbejdsministeren undskyldte, at vi ulejliges.

Så ved jeg ikke, om arbejdsministeren hørte hr. Svend Heiselbergs sidste spørgsmål. Jeg forstår, at det gjorde han; så vil jeg ikke gentage det.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Hr. Bertel Haarder mente, man kunne sammenligne sagen fra Skive med sagen om Chresten Berg, fængslingen ved højremyndighederne og den efterfølgende domfældelse for Chresten Bergs vedkommende. Det synes jeg er en ret fantastisk sammenligning.

Jeg vil kun sige til folketinget her, at hvis der er et flertal her, der har den opfattelse, at A-siden i sikkerhedsudvalg og A-siden i sikkerhedsgrupperne ikke har brug for at få den fornødne uddannelse, så er regeringen positiv over for en ændring. Hvis man mener, at arbejdslederne, der har arbejdsledende funktioner, ikke skal på kursus og man derfor fra et flertals side pålægger mig at gå til arbejdsmiljørådet og sige til arbejdslederne i Danmark, til FTF osv., at der ingen uddannelsesbehov er, o.k., så er vi positive over for det. Man kan måske sige, at de har så god en uddannelse i forvejen, at det ikke er så nødvendigt. Men man får ikke regeringen til at sige, at B-siden, altså lønmodtagersiden, de ansatte, det underordnede personale, ikke skal have den tilstrækkelige uddannelse. Vi er selvfølgelig parate til at diskutere fru Mimi Stilling Jakobsens ideer om en differentieret undervisning og til at gå betydeligt op over de 32 timer, som er gældende i dag som en uniform norm for så vidt angår industrien. Det tror jeg ikke vi fra regeringens side vil have nogen betænkeligheder ved, men jeg tror, det på arbejdsmarkedet kan give anledning til store problemer. Jeg synes imidlertid, at den positive tanke må følges op, og jeg er

selvfølgelig parat til at gøre det i forhold til arbejdsmarkedets parter.

Jeg synes, hr. Bertel Haarder fra venstre og andre, der har været inde på området, er meget flotte, når de siger, at der slet ikke er brug for sikkerhedskurser inden for hele administrationsområdet, alt, hvad der hedder kontor, alt, hvad der hedder sociale og sundhedsmæssige institutioner. Vi ved, at eksempelvis indførelsen af den nye teknik kan stille folk over for store problemer. Belastninger ved arbejdet ved skærmterminaler og meget andet af det moderne kontorudstyr kan give store problemer. Det tror jeg at alle, der har kendskab til branchen, vil være enige med mig i. Vi ved også, at der er mange ergonomiske problemer forbundet med stillesiddende arbejde, og vi ved, at der er ganske meget arbejde på sociale og sundhedsmæssige institutioner, som bestemt ikke er uden risici, hverken på kort eller på lang sigt. Påvirkning af farlige stoffer og materialer, hvis man arbejder i et laboratorium, tunge løft osv. osv. er jo dagligdagen i dette arbejde. Jeg synes, at nogle af de partier, som inden debatten her alene har henvendt sig til den ene side på arbejdsmarkedet og fået deres orientering, burde gøre sig den ulempe at henvende sig også til personalegrupperne – jeg tænker på FTF-området, jeg tænker på kommunalarbejderforbundets område, jeg tænker på Handels- og Kontorfunktionærernes Forbunds område – for at høre, om man dér er enig i det arbejdsgiversynspunkt, at der ingen arbejdsmiljøproblemer er forbundet med at arbejde på et sygehus, i en døgninstitution, på et kontor. Jeg tror ikke, at man vil få helt så unuanceret et billede, hvis man gør sig den ulempe at tale med begge parter på arbejdsmarkedet.

Så vil jeg gerne sige, at man i hvert fald ikke uden videre kan afvise det, fru Lone Dybkjær siger, at nogle grupper har brugt eksempelvis hviletidsbestemmelserne til at forfølge andre mål, men vi har bestræbt os for alligevel at køre med ensartede principper i forhold til arbejdsmarkedet. Vi kan altså ikke godt tage den påstand, at der ikke er brug for eksempelvis hviletidsbestemmelser i forbindelse med underordnede sygehuslægers arbejde.

Hvis man nu ser helt væk fra disse menneskers eget helbred – og det er der jo mange her i salen der uden videre gør – kunne man